

I. СПОГАДИ ПРО РАЙ

1

Швед. Під час війни, коли я вчився у середніх класах, це ім'я чарувало квартали нашого Ньюарка, навіть дорослих, які лише покоління тому облишили старе міське гетто на Принц-стрит і ще не настільки просочилися всім американським, щоб захоплено ахати від спортивного генія атлетичного старшокласника. Це ім'я чарувало — як і його нетипове лице. З кількох світлошкірих євреїв у нашій державній школі, де здебільшого євреї і вчилися, ніхто не міг похвалитися таким вольовим підборіддям і незворушним ликом, як цей синьоокий блондин-вікінг, син нашого племені Сеймур Ірвінг Левов.

Швед, без жодних перебільшень, був зіркою: гравець лінії нападу у футболі, центровий у баскетбольній команді, перший базовий у бейсболі. З-поміж цього переліку лише баскетболісти домоглися чогось серйозного, двічі стаючи чемпіонами міста, але поки гриміла слава Шведа, спортивні заслуги мало цікавили школярів, чиї батьки та різні старші родичі, здебільшого темні та затуркані, над усе цінували успіхи академічні. Фізична агресія, навіть припоряджена в спортивну форму, регламентована чіткими правилами і не націлена проти євреїв, не мала ніякого успіху в нашого брата єврея. І все ж таки, завдячуючи Шведу, вся округа пірнала в ілюзорну реальність, де і люди, і їхнє оточення були геть не такими, — пірнала в реальність, яку повсюди створюють спортивні вболівальники: подібно до всіх неєвреїв (в міру їхніх уявлень про неєвреїв), наші родичі забували про все, спрямовуючи

потугу власних сподівань на спортивні змагання. І найголовніше: в такі хвилини ніхто не думав про війну.

Той факт, що Швед Левов став Аполлоном для віквейських євреїв, мабуть, найлегше пояснити таким побитом: тривала війна проти німців з японцями та проти породжених нею страхів. Поки на ігрових майданчиках гриміла Шведова слава, оте вирування життя давало людям, котрі жили в непроминальному страху ніколи більше не побачити сина, брата або чоловіка, химерну, ілюзорну підпору, дозволяючи долучитися до Шведової непогрішності.

Але як така слава позначалася на ньому — оте возвеличення кожного влучення в кошик, усіх перехоплених у стрибку м'ячів, кожного потужного лайн-драйву, що, подвоївши ставки, дозволяв добігти до другої бази? Чи не вона зробила з нього хлопця з непроникним і мовби витесаним з каменю лицем? Чи те, що видавалося дорослою солідністю, було всього лише проявом його запеклої невидимої боротьби з нарцисизмом, який наша громада плекала в ньому своїм захватом і любов'ю? У старшокласниць-чірлідерок була навіть гуканка для Шведа. На відміну від інших гуканок, для підтримки всієї команди чи підігріву глядацьких емоцій, ця ритмічна скоромовка, супроводжувана тупотінням ніг, адресувалася тільки Шведу, його неперевершеній, незаплямленій досконалості. Під час баскетбольної гри вона щоразу струшувала зал після його підборів чи закинутих «гачком» м'ячів, проносила над нашим сектором футбольного стадіону після кожного здобутого ним очка чи нерерваної ним подачі. І навіть на малолюдних домашніх іграх з бейсболу в Ірвінгтон-парку, де не було чірлідерок, котрі вітали б його з-за бокової, на дерев'яних лавках завжди знаходилася жменька завзятих віквейських фанатів, яка зчиняла рідкий галас щоразу, коли Швед готувався до удару чи робив банальний аут на першій базі. Ця гуканка мала вісім складів, три з яких — ім'я Шведа; і коли вона линула над трибунами — «Ба-ба-ба! ба-ба-ба... ба-ба!» — її темп із кожним повтором зростав (а надто на футбольних іграх), і шал обожнення, сягнувши піку, різко розряджався круговертю оранжєвих трико і строкатих спідниць десяти міцненьких старшокласниць, які крутили «колесо». Ми зачудовано дивилися на цей яскравий феєрверк

любіві, адресовані не вам, не мені — а лише неперевершуваному Шведу. «Швед Левов! Звучить як... “любов”!» «Швед Левов! Звучить як... “любов”!» «Швед Левов! Звучить як... “любов”!»

Так, де би він не з'являвся, люди ледь не вмлівали. Власники цукерень, яким ми, хлопчиська, весь час докучали, для яких ми були «Чуеш-ти-не-чіпай!» чи «Малий-гуляй-звідси!», шанобливо зверталися до нього «Швед». Батьки всміхалися й ласкаво називали його Сеймуром. Малі щебетухи, котрих він проминав на вулиці, одразу німіли, проводжаючи його закоханими поглядами, а найвідважніші кричали навздогін: «О, повернися, повернися, Левов мого життя!» І він не заперечував проти цього, ходив, сп'янілий від людського визнання, і поводився так, мовби це звичайна річ. На відміну від нас усіх, котрі могли хіба що мріяти про захват від загального обожнення, Швед сприймав ті потоки любові так, наче вони змивали всі його почуття. У цьому хлопцеві, котрий для багатьох був уособленням сили, рішучості, бадьорої відваги — загалом, усього того, що дозволить призванам на службу нашим випускникам повернутися неушкодженими з Мідвею, Салерно, Шербура, Соломонових островів, Алеутів, Тарави, не було ані грама насміху чи іронії, які домішувалися б до золотого тягара відповідальності, що він його ніс. Сміх чи іронія лише збивали б з кроку такого малого, як Швед; іронія — зброя людини, яка шукає заспокоєння, і вона позбавлена сенсу, коли ступаєш на шлях бога. Можливо, була в ньому ще якась грань особистості, яку він цілком притлумив чи не встиг пробудити, а можливо, й не було такої грані. Його відчуженість, вдавана байдужість при обдаровуванні його поголовною ласкою робили Левова якщо не богом, то створінням, що возносилося над нами, простими смертними. Він був причетний до історії, був *знаруд-дям* історії, поцінованим з пристрасстю, котрої могло б ніколи й не бути, якби він побив віквейський баскетбольний рекорд — двадцять сім очок у грі проти Баррінджера — якогось іншого, а не того сумного-пресумного дня 1943 року, коли аси «Люфтваффе» збили п'ятдесят вісім «летючих фортець»: дві були збиті зенітним вогнем, а ще п'ять знищені вже над Англією, коли вони, відбомбившись по мішенях у Німеччині, повертались назад.

Молодший Шведів брат, Джеррі Левов, був моїм однокласником — худорлявий, дрібноголовий, з фантастичною гнучкістю й тілом, яке наче складалося з лакричних паличок, математичний вундеркінд, найкращий у нашому випуску, він виголошував прощальний спіч у січні 1950 року. Джеррі ні з ким по-серйозному не дружив, але з роками, на свій владний вередливий копил, зацікавився мною, і років з десяти я пропадав у нього, де він регулярно вигравав у мене в пінг-понг в обставленому підвалі їхнього окремого будинку на розі вулиць Вінд-мур і Кер. Підвал вважався «обставленим», тому що був обшитий сучкуватими сосновими панелями й так-сяк обжитий, а не тому, як, схоже, вважав Джеррі, що він безперешкодно обставляв мене в настільний теніс.

Спортивну злість, якою Джеррі вибухав за грою в пінг-понг, годі було й порівнювати із братовою агресивністю під час будь-якої гри. Розміри та форма тенісного м'ячика такі, що навіть при бажанні ти не виб'єш ним око супротивнику. А то інакше я й не брався б грати в підвалі Джеррі Левова. Якби не можливість похвалитися людям, що я вхожий у дім Шведа Левова, ноги моєї не було б у їхньому підвалі, де весь мій захист зводився до дерев'яної ракетки. Тенісний м'ячик — річ надто легка й делікатна, щоб нею можна було вбити, але Джеррі так по ньому лупцював, що думка про вбивство напрошувалася сама по собі. Мені аж ніяк не спадало на гадку, що цей виплеск агресії був якось пов'язаний з тим, що Джеррі — молодший брат Шведа. Я вважав, що бути братом Шведа — краще за все на світі, крім хіба що бути самим Шведом, і мій розум відмовлявся збагнути, що Джеррі сприймав це як найбільшу з усіх мук.

Спальня Шведа — в яку я так і не наважився зайти, хоч постійно туди зазиравав, коли проходив до вбиральні, що розташовувалася за кімнатою Джеррі, — тулилася під самісіньким скоше-ним дахом у задній частині дому. Похила стеля, мансардні вікна, віквейські вимпели на стінах — так на мої тодішні смаки і мале виглядати кімната справжнього хлопчиська. З пари вікон, що виходили на газон за будинком, виднівся дах гаража, де взимк Швед, тодішній учень середньої школи, виравлявся в ударі, підвісивши бейсбольний м'яч до крокви. Мабуть, він запозичив це